

place where the fugitive or person so charged shall be found, would justify his apprehension and commitment for trial if the crime or offence had there been committed; and the respective judges and other magistrates of the two Governments shall have power, jurisdiction and authority, upon complaint made under oath, to issue a warrant for the apprehension of the fugitive or person so charged, that he may be brought before such judges or other magistrates respectively, to the end that the evidence of criminality may be heard and considered; and if, on such hearing, the evidence be deemed sufficient to sustain the charge, it shall be the duty of the examining judge or magistrate to certify the same to the proper executive authority, that a warrant may issue for the surrender of such fugitive. The expense of such apprehension and delivery shall be borne and defrayed by the party, who makes the requisition and receives the fugitive.

The provisions of the present Convention shall not be applied, in any manner, to the crimes enumerated in that article, committed anterior to the date thereof, nor to any crime or offence of a political character.

Article II.

Neither of the contracting parties shall be bound to deliver up its own citizens or subjects under the stipulations of this Convention.

Article III.

Whenever any person accused of any of the crimes enumerated in this Convention shall have committed a new

hledaly aneb tam postřízeny byly; s tím obmezením však, že se to státi má toliko po předložení takových důkazů trestu-hodnosti, jimiž by se dle zákonů toho místa, kde osoba uprchlá neb tak obviněná byla nalezena, zatčení a postavení před soud osoby této ospravedlnilo tehda, když by zločin neb přečin v tom místě byl spáchán; respektivně pak soudcové a jiní úřadové obojí vlády mají moc, právo a autoritu míti, na udání přísahou stvrzené rozkaz vydati, aby osoba uprchlá neb tak obviněná k tomu konci byla zatčena, by byla před jmenované soudce neb jiné úřady postavena, a důkaz trestuhodnosti její byl slyšen a v uvážení vzat; a pakli by při slyšení tomto důkazu nebyl dostatečný, aby se obvinění v platnosti zachovalo, tedy má zkoušející soudce neb úřad povinen být, důkaz takový úřadu exekutivnímu, jehož se týče, na jistou postaviti, by se mohl dát rozkaz, aby uprchlík byl vydán. Útraty takového zatčení a vydání nětí a nahradití má ta strana, která za to žádala a uprchlíka přejala.

Co v úmluvě této ustanoveno, vztahovali se nemá nikterak ke zločinům v článku tomto vyčteným, ježto spáchány byly před datum úmluvy této, tím méně ke zločinům politickým.

Článek II.

Ani ta ani ona strana smlouvající nemá povinna být, aby dle vyměření úmluvy této vydávala svých vlastních občanů neb poddaných.

Článek III.

Jestliže by ten, kdo byl ze zločinu některého v úmluvě této vyčteného obviněn, dopustil se nového zločinu v zemi